

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **JUDr. Ing. J. Š.**, nar. X
bytem X
zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 3. 7. 2025, č. j. MV-29025-9/SO-2025

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 3. 7. 2025, č. j. MV-29025-9/SO-2025, a rozhodnutí ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace, ze dne 12. 12. 2024, č. j. 20629/2024-ZSI, jsou nicotná.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 270 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobce se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „*ministr*“) ze dne 3. 7. 2025, č. j. MV-29025-9/SO-2025 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým ministr zrušil rozhodnutí ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 12. 12. 2024, č. j. 20629/2024-ZSI (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) a věc vrátil řediteli Úřadu pro zahraniční styky a informace k novému projednání.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítá nicotnost prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že prvostupňové rozhodnutí o náhradě škody vedené proti žalobci mohl vydat pouze ministr vnitra, nikoli ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace (dále též „*ÚZSI*“).
3. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí není nicotné, neboť v době zahájení řízení o náhradě škody, resp. ani v době, kdy byla škoda zjištěna, již žalobce nebyl v postavení ředitele ÚZSI.
4. Podle názoru žalobce není podstatné, zda byl žalobce v době zahájení řízení, resp. v době, kdy byla údajná škoda zjištěna, v postavení ředitele ÚZSI, neboť podstatné je pouze to, že žalobce byl ředitelem ÚZSI, tedy příslušníkem podřízeným ministrovi vnitra, v době, kdy měla být údajná škoda z výkonu jeho funkce způsobena, jakož i v době, kdy žalobce jako ředitel ÚZSI končil svůj služební poměr.
5. Žalobce uvedl, že pokud mělo dojít ke vzniku údajné škody v souvislosti s výkonem funkce ředitele ÚZSI, tak o údajné náhradě škody mohl rozhodovat pouze a jenom ministr vnitra, nikoliv ředitel ÚZSI. Žalobce totiž při výkonu své funkce nikdy nebyl a nemohl být odpovědný řediteli ÚZSI, neboť tento nikdy nebyl jeho nadřízeným služebním funkcionářem. Tím byl pouze ministr vnitra, jakožto příslušný nadřízený služební funkcionář, vůči němuž byl žalobce z výkonu své funkce odpovědný v době výkonu služby, tak i v době skončení služebního poměru.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
7. V době zahájení řízení o náhradě škody a ani v době, kdy byla škoda zjištěna, již žalobce nebyl v postavení ředitele ÚZSI, ve věcech jehož služebního poměru by měl rozhodovat ministr vnitra. Ředitel ÚZSI byl proto k vydání rozhodnutí o náhradě škody příslušný podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“). V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru a jeho rozhodnutí tak nebylo nicotné.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

8. Ze správního spisu vyplývá, že oznámením, č. j. 13978/2020-ZSI ze dne 20. 11. 2020 bylo zahájeno řízení o náhradě škody, kterou měl žalobce způsobit ÚZSI nakládáním se služebními finančními prostředky v rozporu s právními a vnitřními předpisy.
9. Dle ÚZSI žalobce dne 17. 9. 2017 schválil poskytnutí částky 15 000 000 Kč a dne 17. 9. 2017 její vyplacení, a dále schválil dne 22. 11. 2017 poskytnutí další částky 15 000 000 Kč a dne 23. 11. 2017 její vyplacení, a to na financování záchranné fáze projektu X, zpravodajský svazek X (dále jen „projekt“), kdy současně nezajistil řádnou dokumentaci této transakce ani relevantní návratnost nebo zajištění této částky.
10. Na základě výše uvedených zjištění bylo prvostupňovým orgánem vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit škodu způsobenou České republice, Ministerstvu vnitra, Úřadu pro zahraniční styky a informace ve výši 10 000 000 Kč, kterou způsobil při výkonu služby zaviněným porušením povinnosti stanovené v § 94 odst. 1 zákona o služebním poměru.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce řádně a včas odvolal.
12. Dne 3. 7. 2025 vydal ministr napadené rozhodnutí, kterým zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil řediteli Úřadu pro zahraniční styky a informace k novému projednání.

V. Soudní přezkum

13. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
14. Podle § 1 odst. 3 zákona o služebním poměru *příslušník je ve služebním poměru k České republice. Práva a povinnosti České republiky vůči příslušníkovi plní příslušný bezpečnostní sbor.*
15. Podle § 2 odst. 2 zákona o služebním poměru *ve věcech služebního poměru ředitele bezpečnostního sboru jedná a rozhoduje jménem státu ministr, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný za činnost bezpečnostního sboru nebo z výkonu funkce podle zvláštního právního předpisu, ve věcech služebního poměru ředitele Bezpečnostní informační služby jedná a rozhoduje vládou určený člen vlády, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak, a ve věcech služebního poměru ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů jedná a rozhoduje předseda vlády (dále jen "nadřízený ředitele bezpečnostního sboru").*
16. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisu, *ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace jmenuje a odvolává ministr vnitra se souhlasem vlády. Z výkonu své funkce je ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace odpovědný ministru vnitra.*
17. Podle § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
 - (1) *Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
 - (2) *Nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, a to kdykoliv; jestliže správní orgán dojde k závěru, že jiný správní*

orgán učinil úkon, který je nicotným rozhodnutím, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k prohlášení nicotnosti.

(3) Účastníci řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno, a dále ti, kteří jsou uvedeni v písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí, jakož i právní nástupci těchto osob, pokud by byli rozhodnutím vázáni, mohou dát podnět k prohlášení nicotnosti; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podatelí.

18. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Městský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 c) s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nicotné.
20. Nicotnost rozhodnutí vymezuje ustanovení § 77 správního řádu. Za nicotné rozhodnutí doktrína považuje případ, „[...] kdy úkon, který správní orgán učinil, není v důsledku určité závažné vady (či více vad) vůbec správním aktem, tj. projevem výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, ale paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nulitní správní akt není nadán presumpcí správnosti, nikoho (ani správní orgán, ani účastníky řízení) de iure nezavazuje a není vůbec považován za projev výkonu působnosti orgánu veřejné správy“ (Vedral, J. Správní řád: Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 662).
21. Soud přisvědčil námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nicotné, neboť ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace nebyl věcně příslušný pro řízení ve věci náhrady škody, kterou měl žalobce způsobit jako tehdejší ředitel ÚZSI nakládáním se služebními finančními prostředky v rozporu s právními a vnitřními předpisy.
22. Na postavení žalobce dopadá právní úprava zákona o služebním poměru. Podle § 2 odst. 2 téhož zákona ve věcech služebního poměru ředitele bezpečnostního sboru jedná a rozhoduje jménem státu ministr, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný za činnost bezpečnostního sboru nebo z výkonu funkce podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisu, podle kterého z výkonu své funkce je ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace odpovědný ministru vnitra.
23. Odpovědnost za škodu, kterou měl žalobce způsobit jako ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace, je věc služebního poměru. Odpovědnost z funkce je kategorií hmotného práva, která je v dané věci kritériem pro určení věcné příslušnosti. O právech a povinnostech z této odpovědnosti vyplývajících jedná a rozhoduje ministr. Na tom nic nemění skutečnost, že funkce žalobce v čele Úřadu pro zahraniční styky a informace skončila. Kdyby kritériem věcné příslušnosti bylo – jak tvrdí žalovaný – trvání funkce ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace, záviselo by prakticky na náhodě, který správní orgán bude věcně příslušný pro rozhodování o týchž právech a povinnostech. Pokud by funkce ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace trvala, rozhodoval by ministr, pokud nikoli, rozhodoval by ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace. Takový výklad je v rozporu se zákonem, neboť věcná příslušnost pro rozhodování o určitých právech a povinnostech musí být vždy stejná. Z toho důvodu věcná příslušnost ministra není závislá na trvání funkce ředitele Úřadu

pro zahraniční styky a informace (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2024, čj. Komp 3/2023-29).

24. Jak již bylo uvedeno výše, právní nauka ve shodě s judikaturou uvádí, že absolutní nedostatek věcné příslušnosti správního orgánu má za následek nicotnost (nulitu) vydaného rozhodnutí. S tím koreluje ustanovení § 77 odst. 1 věty první před středníkem správního řádu, dle něhož „*nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný*“.
25. Nelze tedy než uzavřít, že rozhodne-li o škodě, kterou měl žalobce způsobit jako bývalý ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace, ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace, je jeho rozhodnutí nicotné. Pokud je prvostupňové rozhodnutí nicotné, ministr nemůže vydat napadené rozhodnutí, neboť nelze rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí, které právně neexistuje. Rozhodne-li o odvolání proti nicotnému rozhodnutí ministr vnitra tak, že ho zruší a věc vrátí řediteli ÚZSI k novému projednání, je jeho odvolací rozhodnutí nicotné. K nicotnosti prvostupňového i napadeného rozhodnutí soud musí přihlídnout z úřední povinnosti, což také v projednávané věci učinil.
26. Městský soud na základě shora uvedeného dle § 76 odst. 2 s. ř. s. vyslovil nicotnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
27. Výrok II. tohoto rozsudku o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 4 620 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 450 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se částka nákladů právního zastoupení dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby ve výši 2 130 Kč; celkem 12 270 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí částku ve výši 15 270 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to do rukou jeho právního zástupce, advokáta JUDr. Josefa Kopřivy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. února 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.